

РЕШЕНИЕ

№ 355

гр. Благоевград, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шести юни през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Миглена Кавалова-Шекирова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Анета Илинска Въззивно гражданско дело №
20231200500261 по описа за 2023 година

И за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 906953/28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3 174/2019 г.,
РС Благоевград :

ОСЪДИЛ Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: „„„„„„„, ЕИК ****,
представявана от директора Н.С. Н. да заплати на Д. Е. И., с ЕГН
*****, следните суми:

- сумата от **1636.48 лв.** /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и
четиридесет и осем стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително
възнаграждение за положен извънреден труд за периода 02.12.2016 г. -
02.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен
труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната
лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.12.2019 г.
до окончателното погасяване на вземането, като **ОТХВЪРЛИЛ ИСКА НАД
УВАЖЕНИЯ** размер до пълния претендиран от 5001,00 лв., **КАТО
НЕОСНОВАТЕЛЕН**;

- сумата от 114.53 лв. /сто и четиринадесет лева и петдесет и три
стотинки/ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща направени по
делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪДИЛ, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, ищецът Д. Е. И., с
ЕГН ***** , да заплати на ответника Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с

адрес: *, сумата от **67.27 лв.** /шестдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща направени разноски, съобразно отхвърлената част от предявения иск.

ОСЪДИЛ, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: *, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **179.99 лв.** /сто седемдесет и девет лева и деветдесет и девет стотинки/, представляваща държавна такса, дължима за производството по делото и разноски за изготвената съдебно-счетоводна експертиза.

Срещу това решение са постъпили въззивни жалби, както следва:

1. Въззивна жалба с вх. № 903461/07.12.2022 г., подадена от Главна дирекция „Пожарна безопасност“ МВР, представлявана от А.Д., чрез процесуален представител гл.юрисконсулт И.В. срещу постановения съдебен акт, в частта, в която съдът е ОСЪДИЛ Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: „„„„„„„, ЕИК ****, да заплати на Д. Е. И., с ЕГН *****“, следните суми:

- сумата от **1636.48 лв.** /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 02.12.2016 г. - 02.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането;

- сумата от 114.53 лв. /сто и четиринадесет лева и петдесет и три стотинки/ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪДИЛ, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: *, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **179.99 лв.** /сто седемдесет и девет лева и деветдесет и девет стотинки/, представляваща държавна такса, дължима за производството по делото и разноски за изготвената съдебно-счетоводна експертиза.

Навеждат се конкретни доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Иска се неговата отмяна в атакуваната част и отхвърляне изцяло на заявените икове.

Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил писмен отговор.

2. Въззивна жалба с вх. № 903484/12.12.2022 г. , подадена от Д. Е. И., с ЕГН ***** , чрез адв. Г. Ч., АК Благоевград срещу постановения съдебен акт, в частта, в която съдът е отхвърлил предявения иск за разликата

над уважения размер до пълния претендиран от 5001,00 лв., **като неоснователен.**

Навеждат се конкретни доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение в обжалваната част, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Иска се неговата отмяна в атакуваната част и уважаване изцяло на заявените искове.

Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил писмен отговор.

Благоевградският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, всяка която има правен интерес да обжалва решението в атакуваните части, поради което са процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

Благоевградският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл.269 ГПК намира, че същото е валидно, а доколкото чрез двете жалби се обжалва в цялост - и допустимо.

Разгледана по същество, въззивната жалба на Главна дирекция „ПБЗН“ МВР е основателна, а въззивната жалба на Д. Е. И., с ЕГН ***** – неоснователна, по следните съображения:

Предявени са пред първоинстанционния съд искове с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД.

Иска се да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата в размер на 1662,00 /хиляда шестстотин шестдесет и два/ лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 257 часа за периода – за периода – 02.12.2016 г. – 02.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху присъдената сума от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното й изплащане.

Ответникът ГД „ПБЗН“, **оспорва като неоснователни исковите претенции.**

В съдебно заседание на 14.11.2022 г., на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, по молба от ищеца, е допуснато от първоинстанционния съд изменение на размера на предявения иск, като същият се счита предявен за сумата от 5001,00 лв. вместо първоначално заявен размер от 1662,00 /хиляда шестстотин шестдесет и два/ лева.

Няма спор между страните за следните факти: че ищецът е служител в

Районна служба „ПБЗН – Благоевград“ за процесния период и е полагал труд като „Водач на специален автомобил“. Този факт се установява и от представената от ответника кадрова справка за ищеца.

Не е спорен още и фактът, че за исковия период, ищецът е работел на сменен режим по график при сумарно отчитане на отработеното време между 22,00 часа и 06,00 часа, времето на разположение и положения труд по време на официални празници.

Относимите към служебното правоотношение Протоколи за отчитане на отработеното време между 22:00 часа и 06:00 часа за процесния период, са изследвани от вещото лице.

От изготвената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза /неоспорена от страните относно начина на изчисляване на труда, изчисленията и констатациите за положения труд и неговото остойностяване в съответствие с приложението или не, на спорния коефициент/ се установява, че за процесния период ищецът е положил 208 броя нощни смени и е отработил 1632,50 часа. Положеният нощен труд, преизчислен с коефициент 1,143 е в размер на 1865,95 часа. В резултат на направено преизчисление, е налице извънреден труд в размер на 233,45 часа. Общо дължимата сума е в размер на 1636,48 лв. Налице е положен извънреден труд от 233,45 часа. За процесния период, на ищеца е начислен и заплатен извънреден труд в размер на 1581,60 лв., който не е свързан с положения нощен труд. Налице е неизплатен извънреден труд за процесния период в общ размер на 1636,48 лв.

Спорно по делото между страните е дали при определянето на възнаграждението на ищеца на нощния труд, през процесния период, са приложими Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, съгласно които при сумирано изчисляване на работното време 7 часа нощен труд се приравняват на 8 часа дневен труд, за да се достигне до заявения в исковата молба коефициент от 1,143 /чл. 9, ал. 2 от Наредбата/.

Първоинстанционният съд приел, че и по отношение на служителите в МВР, полагащи нощен труд, следва да се прилага и същите да се ползват от специалната уредба на НСОПЗ, която предвижда преобразуване на нощния труд в дневен при сумирано изчисляване на работното време. Това следвало да стане с коефициент, който е равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане за съответното работно място или длъжност. Нормалната продължителност на дневното работно време при подневно отчитане е осем часа, а работното време през нощта, при същите условия, е седем часа, което значи, че коефициентът е 8/7 или 1.143. За всеки отработен месец служителят получава договореното трудово възнаграждение и само при наличие на извънреден труд, отчетен в края на периода /в случая на тримесечие/, за него се заплаща увеличение от 50 %. Възнаграждението за извънреден труд става дължимо в края на отчетния период.

Районният съд направил краен извод, че предявеният осъдителен иск за

заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказан по основание.

По отношение на размера на претенцията, съдът съобразил приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че за периода от 02.12.2016 г. – 02.12.2019 г. ищецът е положил нощен труд от 1632,50 часа, които преизчислени с коефициент 1,143 и приравнени на дневното работно време възлизат на 1865,95 часа. Положеният нощен труд, преизчислен с коефициент 1,143 е в размер на 1865,95 часа, като разликата от 233,45 часа не е отчетена по протоколи за положен труд и стойността на тези часове в размер на 1636,48 лв. не е начислена, съответно - не е изплатена на ищеца. Тази сума представлявала възнаграждение за положен извънреден труд, вследствие на разликата между заплатен нощен труд и преизчислен с коефициент 1.143 равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време.

Ето защо, предявеният иск се явявал основателен и доказан за сумата 1636,48 лв., като над тази сума, до пълния претендиран размер от 5001 лв., искът следвало да бъде отхвърлен като неоснователен.

Главното вземане следвало да се присъди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до изплащането.

По въпроса: намира ли приложение нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата за положения от ищеца нощен труд за процесния период, въззивният съд излага следното:

Както се установи, а и не е спорно по делото, ищецът е държавен служител, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда със ЗМВР, който специален закон регламентира служебните правоотношение на тези служители.

Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Според ал. 3 на същата разпоредба за работещите на 8, 12 или 24 часови смени се установява сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

В обобщение следва изводът, че за разлика от чл. 140, ал. 1 КТ, в която норма е предвидена максимална продължителност на нощния труд за лицата работещи по трудови правоотношения- 7 часа, в специалния закон /ЗМВР/ е налице изрична материално правна разпоредба, регламентираща максималната продължителност на нощния труд за полицейските служители - 8 часа. От изложеното следва, че е поставен знак за равенство между максималната продължителност на полагания от служители на МВР дневен и нощен труд, а именно 8:8. Разликата в уредбата относно продължителността на нощния труд за държавните служители в МВР, работещи на смени по специалния ЗМВР, в сравнение с КТ, се дължи на специфичните обществени

отношения, които регламентира ЗМВР, респективно на спецификата на работата и преследваните цели по чл. 2 от ЗМВР, съгласно който - Дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и ПБЗН. Именно спецификите и високата степен на риск е преценена от законодателя, като в полза на тези служители са правно регламентирани редица социални придобивки, от които не се ползват лицата, работещи на трудово правоотношение.

По изложената аргументация и след като се съобразят целите на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, а именно извършване на преизчисляване на нощния труд с коефициент 1.143, за да бъде изравнен същия с дневния такъв, следва извода, че доколкото правната регламентация на ЗМВР не урежда различна продължителност на дневния и нощния труд не е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд от 8 часа на смяна в дневен такъв. При преизчисляване на положен нощен труд от 8 часа с коефициент 1.143 се получава 9.144, тоест ще се получи разминаване между продължителността на полагания от служителите на МВР дневен и нощен труд, който резултат е в колизия с целите на чл. 9, ал. 2 от процесната наредба.

За пълнота следва да се отбележи и следното: Материалноправната разпоредба на чл.140, ал.1 КТ, регламентираща максимална продължителност на нощния труд до 7 часа, не намира приложение за служителите на ГД **„ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи**, тъй като за последните в специалния закон, в частност чл. 187, ал. 3 ЗМВР, е налице изрична правна регламентация на максималната продължителност на нощния труд до 8 часа.

На следващо място в чл. 188, ал. 2 ЗМВР е прието, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Логическото тълкуване на цитираната норма, обаче, обуславя извода, че това препращане е само към Глава XV от КТ – **„СПЕЦИАЛНА ЗАКРИЛА НА НЯКОИ КАТЕГОРИИ РАБОТНИЦИ И СЛУЖИТЕЛИ“**. Нормата на чл. 140, ал. 1 КТ е в Глава VII **„РАБОТНО ВРЕМЕ И ПОЧИВКИ“**, респективно същата не намира приложение за служителите на МВР.

Съгласно нормата на чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е прието, че на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В алинея 2 са посочени и предпоставките за изплащане на тези допълнителни възнаграждения, а именно прието е, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 се определят с наредба на министъра на вътрешните

работи, а техният размер – с негова заповед.

При тази формулировка на чл. 179, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР, следва извода, че за да се изплати допълнително възнаграждение за положен нощен труд, е налице необходимост от приета наредба, уреждаща условия и реда за изплащането му и заповед на Министъра на вътрешните работи, която индивидуализира размера на това допълнително възнаграждение. По този механизъм, видно от приложената по делото Заповед на Министъра на вътрешните работи, е определено допълнително възнаграждение в размер на 0.25 стотинки за всеки час положен нощен труд от ищеца и всеки служител на МВР.

За да е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд следва да се изпълни със съдържание същият механизъм, а именно наредба, уреждаща условията и реда за изплащане на допълнителното възнаграждение, чрез преизчисляване на нощния труд и заповед на Министъра на вътрешните работи, регламентираща размера му.

Действително в чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. /отм. 02.08.2016г./ е било налице предвидено конвертиране на положения от служителите на МВР, в т.ч. тези на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи, нощен труд, като е прието при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период да се преизчислява с коефициент 0,143. Тази Наредба е отменена 02.08.2016г., като през процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР /обн. ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от същата дата/. В същата обаче, липсва изрична разпоредба, съответстваща на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба от 2014г., но това е въпрос на законодателно решение, а не празнота в закона. Това конвертиране не е залегнало и в другите Наредби, а именно Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и сега действащата Наредба № 8121з-36/07.01.2020г.

В случай, че се извърши такова преизчисление на часовете положен нощен труд, служителите на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи ще бъдат поставени в привилегировано положение в сравнение с лицата, полагащи труд по трудови правоотношения, доколкото за разлика от последните ще получават две различни допълнителни възнаграждения за положения от тях нощен труд, на две различни правни основания / по 0.25 стотинки на час въз основа на заповед на Министъра на вътрешните работи и преизчисляване на същите тези часове с коефициент 0.143 /.

Съдът счита, че няма неравностойност на положението спрямо работещите, за които се прилага КТ и издадените въз основа на него нормативни актове, тъй като поради специфичния статут на държавните служители, работещи по ЗМВР, е създадена специална нормативна уредба съдържаща редица привилегии заради и в съответствие със специфичния труд, който полагат, поради което и работното им време се организира по

специално уреден ред в нарочно издадени за целта нормативни актове. Очевидно е, че специалната регламентация е създадена, за да компенсира особената тежест на полагания нощен труд на работещите в публичния сектор полицаи и пожарникари.

Затова и постановеното решение на СЕС от 24.2.2022 г. по дело С-262/20 не е основание за друг извод, предвид т. 1 от него, с която изрично е решено, че член 8 и член 12 от Директива 2003/88 ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003 година, относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публичния сектор като полицаи и пожарникари да е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня; както и че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Различни от направените от БЛОС в настоящия акт, изводи не произтича и от т. 2 от решението на СЕС, според която членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полаганият труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и ПБЗН, установени в ЗМВР, обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8 часов нощен труд.

С ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1/2020, Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска колегия прие, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

Гореизложената аргументация обуславя извода, че исковата претенция следва да бъде отхвърлена, като неоснователна, тъй като не е налице правна регламентация за преизчисляване на положения от ищеца, като служител на **ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи** нощен труд с коефициент 0.143.

В тази насока е и практиката на ВКС, така в решение № 197 от 07.10.2019 г. по гр. д. № 786 / 2019 г., IV ГО на ВКС постановено по реда на 290 ГПК и решение № 55/ 07.04.2015 г. по гр. д. № 5169/ 2014 г., III г. о, е прието, че работното време на държавните служители в МВР се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Исковата претенция е изцяло неоснователна по-горните съображения, като въззивната жалба срещу атакуваното решение **в обжалваната му част**, като основателна следва да се уважи.

Неоснователността на главния иск обуславя извода за неоснователност на акцесорната искова претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а също и недължимост на разноски за адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционното решение следва да се отмени **в обжалваната му част** - като неправилно и незаконосъобразно, а заявените от ищеца искиви претенции отхвърлени като неоснователни.

За по-голяма яснота в частта за разноските, доколкото крайният резултат по спора е изцяло отхвърляне на предявените искиве, въззивният съд ще отмени решението и в частта на присъдени за ответника разноски от **67.27 лв.** /шестдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки/, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска и ще се произнесе по дължимите от ищеца разноски, както в първата, така и във въззивната инстанция.

В останалата отхвърлителна част , обжалвана с втората въззивна жалба от Д. Е. И., с ЕГН *****, решението е правилно по изложените от въззивния съд съображения и следва да се потвърди.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага единствено въззивника. Поискано е присъждането на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и платената държавна такса за настоящата инстанция. Юрисконсултското възнаграждение се определя съгласно чл.78, ал.8 от ГПК, като не може да надвишава максималния размер за съответния вид дело предвид чл.37 Закона за правната помощ. Съгласно чл.25, ал.1 Наредбата за заплащането на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева. Предвид фактическата и правна сложност на правния спор, както и извършените от процесуалния представител на жалбоподателя процесуалния действия по делото, настоящата въззивна инстанция определя по 100 (сто) лева за всяка инстанция като размер на дължимото на жалбоподателя юрисконсултско възнаграждение. Заплатената от въззивника държавна такса за настоящото производство в размер на **32.73 лв.** също следва да се възложи в тежест на въззиваемата страна, доколкото представлява разноски, направени от страна, в чиято полза е разрешен правния спор. Следователно в тежест на въззиваемия следва да се възложи сумата от **232, 73 лв.**, представляващи държавна такса за въззивната инстанция (**32, 73 лв.**) и

юрисконсултско възнаграждение (по **100** лева за всяка инстанция).

Предвид разпоредбата на чл.83, ал.3 ГПК и дадените в т.23 от тълкувателно решение №6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело №6 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни указания, дължимата държавна такса за разглеждането на делото пред първа инстанция и разноските за вещо лице следва да останат за сметка на бюджета на съда, доколкото въззиваемият е държавен служител и е освободен от заплащането им дори при отхвърляне на исковите претенции, каквото се постановява с настоящото решение на съда.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906953/28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3174/2019 г., в частта, в която РС Благоевград е :

ОСЪДИЛ Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: „„„„„„„, ЕИК ****, представлявана от директора Н.С. Н. да заплати на Д. Е. И., с ЕГН *****, следните суми:

- сумата от **1636.48 лв.** /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 02.12.2016 г. - 02.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането;
- сумата от **114.53 лв.** /сто и четиринадесет лева и петдесет и три стотинки/ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща направени по делото разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪДИЛ, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, ищецът Д. Е. И., с ЕГН *****, да заплати на ответника Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: *, сумата от **67.27 лв.** /шестдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща направени разноси, съобразно отхвърлената част от предявения иск.

ОСЪДИЛ, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: *, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **179.99 лв.** /сто седемдесет и девет лева и деветдесет и девет стотинки/, представляваща държавна такса, дължима за производството по делото и разноси за изготвената съдебно-счетоводна експертиза,

вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените осъдителни иски с правно основание по чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.187, ал.5 ЗМВР и чл.86, ал.1 ЗЗД от Д. Е. И., с ЕГН *, със съдебен адрес: „ чрез пълномощника му адв. Г. Ч. – АК Благоевград против Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: „„„„„, ЕИК ****, за заплащане на сумите, както следва: сумата от **1636.48 лв.** /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки/, представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 02.12.2016 г. - 02.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането, както и за разноски по делото.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 906953/28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3174/2019 г., в частта, в която РС Благоевград е **ОТХВЪРЛИЛ** иска за разликата над сумата от **1636.48 лв.** /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки/ до претендирания размер от **5001 лв.**, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК Д. Е. И., с ЕГН *****, със съдебен адрес: „ чрез пълномощника му адв. Г. Ч. – АК Благоевград да заплати на Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: „„„„„, ЕИК ****, сумата от **232,73 лв.** (двеста тридесет и два лева и седемдесет и три ст.), представляваща направени пред двете съдебни инстанции разноски за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса за въззивното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____